

Науковий збірник / Головн. Ред. П.М. Куліков. К. КНУБА, 2022. Вип.2. 271с. С.144-159. DOI 2: <https://doi.org/10/32347/2076-815x.2022.2>

2. Лич В. М. Сутнісна характеристика основних елементів економіки інтелектуально-інноваційного капіталу. *Проблеми генезису економіки інтелектуально-інноваційного капіталу*: матеріали доповідей II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 4-5 листопада 2021 року) у 2-х ч. / за заг. ред. В. М. Лича. Ч. 1. Київ: КНУБА, 2021. С. 12-15 <https://www.knuba.edu.ua/wp-content/uploads/2023/10/zbirnyk-tez-ii-mizhnar-konf-problemy-genezysu-eiik-4-5-lystop-2021-chastyna-1.pdf>

3. *Проблеми генезису економіки інтелектуально-інноваційного капіталу*: матеріали доповідей II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 4-5 листопада 2021 року) у 2-х ч. / за заг. ред. В. М. Лича. Ч. 2. Київ: КНУБА, 2021. 168 с. <https://www.knuba.edu.ua/wp-content/uploads/2023/10/zbirnyk-tez-ii-mizhnar-konf-problemy-genezysu-eiik-4-5-lystop-2021-chastyna-1.pdf>

4. Kulikov P., Zakharchenko P., Lych V., Dymenko R. Strategies for financing infrastructure projects in the sphere of public-private partnership. *Naukovyi visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. №3. P. 156-162. DOI:10.33271/nvngu/2022-3/156 URL: <https://www.proquest.com/openview/c9bb92d14ede5f10ec54249968ce2985/1?pq-origsite=gscholar&cbl=1886336>

5. Лич В. М., Куценко А. С. Конкурентоспроможність в умовах цифрової трансформації та глобальних змін. *Будівельне виробництво*. 2024. №78. С. 73-79.

УДК 330.322

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Антон Максюта,
аспірант кафедри економічної теорії,
обліку та оподаткування,
науковий керівник – **Петро Куліков,**
д-р екон. наук, професор, професор кафедри економічної
теорії, обліку та оподаткування

Київський національний університет будівництва і архітектури, м. Київ

Оцінювання інноваційно-інвестиційного потенціалу національної економіки є важливим аспектом економічної політики, оскільки інновації та інвестиції є ключовими факторами розвитку та модернізації економіки. Якщо висунути тезу, що інновації виступають драйвером економічного зростання, то одну з найголовніших проблем нинішнього стану економіки України доцільно сформулювати таким чином – де взяти кошти для розробки та впровадження інновацій, як підвищити на всіх рівнях інвестиційну привабливість з метою

стимулювання інвестиційного процесу та в повній мірі реалізувати наявний в Україні інноваційно-інвестиційний потенціал. Для з'ясування шляхів вирішення зазначеної проблеми необхідно провести SWOT аналіз наявних сильних, слабких сторін наявного інноваційно-інвестиційного потенціалу, визначити наявні можливості та загрози, а також розробити методичний інструментарій оцінювання наявного інноваційно-інвестиційного потенціалу України.

Інноваційно-інвестиційний потенціал національної економіки визначається як сукупність ресурсів, можливостей та умов, що забезпечують здатність економіки до впровадження інновацій та залучення інвестицій для забезпечення сталого розвитку та конкурентоспроможності на світовому ринку. Важливим елементом цього потенціалу є інфраструктура інновацій та інвестицій, яка включає фінансові, науково-технічні, організаційні та правові механізми.

Існує ряд методичних підходів до оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу, кожен з яких має свої переваги та обмеження. Розглянемо основні методи оцінювання інноваційно-інвестиційного потенціалу, їх особливості, застосування, структурування та групування:

- метод системного аналізу є одним з основних підходів до оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу. Він передбачає вивчення економіки як складної системи, що включає багато взаємопов'язаних елементів, таких як науково-технічний потенціал, фінансові ресурси, інвестиційний клімат та інфраструктура. Оцінка здійснюється через аналіз цих елементів у їх взаємодії та виявлення слабких місць системи, які потребують удосконалення;

- метод коефіцієнтів передбачає використання різноманітних індикаторів та показників для оцінки різних аспектів інноваційно-інвестиційного потенціалу. Наприклад, можна використовувати коефіцієнти інвестиційної привабливості, інноваційної активності, ефективності використання науково-дослідних ресурсів тощо. Цей метод дозволяє швидко оцінити певні характеристики потенціалу, але має обмеження щодо комплексності оцінки;

- метод порівняльного аналізу полягає в порівнянні інноваційно-інвестиційного потенціалу національної економіки з потенціалом інших країн або економічних регіонів. Це дозволяє виявити сильні та слабкі сторони економіки, а також визначити, які інвестиції та інновації є найбільш перспективними. Порівняльний аналіз дозволяє зробити висновки про конкурентоспроможність економіки та виявити можливості для її покращення;

- метод економічного моделювання використовує математичні моделі для прогнозування розвитку інноваційно-інвестиційного потенціалу. Це дозволяє оцінити, як зміни в різних факторах (наприклад, збільшення інвестицій, покращення науково-технічного потенціалу) можуть вплинути на економічний розвиток країни. Економічні моделі можуть враховувати різноманітні фактори, такі як зміни в політичному середовищі, науково-технічному прогресі, інвестиційній активності та ін.;

- метод експертних оцінок включає залучення спеціалістів для оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу. Це дозволяє врахувати суб'єктивні фактори та досвід експертів, які мають глибоке розуміння специфіки національної економіки. Експертні оцінки можуть бути використані для визначення пріоритетів у розподілі інвестицій, оцінки перспектив розвитку окремих галузей чи інфраструктури;

- інтегральний метод, з використанням якого стає можливим об'єднувати кількісні і якісні оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу у вигляді одного показника.

Кожен з описаних методів має свої переваги та недоліки. Метод системного аналізу є корисним для всебічної оцінки економіки, але може бути складним у застосуванні через велику кількість змінних. Метод коефіцієнтів є простим і зручним для оперативної оцінки, однак він може бути обмежений у деталях і не враховувати всі фактори. Порівняльний аналіз дозволяє оцінити конкурентоспроможність економіки, але потребує доступу до якісних даних про інші країни чи регіони. Метод економічного моделювання є потужним інструментом для прогнозування, але потребує висококваліфікованих спеціалістів та достовірних даних. Метод експертних оцінок може враховувати специфіку національної економіки, але залежить від суб'єктивності оцінок.

Для досягнення більш точних результатів оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу національної економіки, доцільно використовувати комбінований підхід, який поєднує різні методи. Зокрема:

- використовувати системний аналіз для розуміння загальної картини економіки;
- вибудувати модель прогнозування за допомогою економічного моделювання;
- використовувати коефіцієнти для швидкої оцінки певних показників;
- залучати експертів для визначення найбільш важливих аспектів і пріоритетів.

Оцінка інноваційно-інвестиційного потенціалу є важливим етапом стратегічного планування та прийняття економічних рішень на національному рівні. Правильна оцінка дозволяє: визначити рівень готовності економіки до інноваційного розвитку; оцінити ефективність використання інвестицій; ідентифікувати проблемні аспекти та бар'єри, що стримують розвиток; визначити перспективні галузі для інвестицій і інновацій; сформулювати економічну політику, спрямовану на збільшення інвестицій та розвиток інновацій.

Отже, оцінка інноваційно-інвестиційного потенціалу національної економіки є складним, але надзвичайно важливим процесом для розробки економічної політики та забезпечення сталого розвитку. Використання різноманітних методичних підходів дозволяє отримати всебічну та детальну картину економічного потенціалу, що сприяє прийняттю обґрунтованих рішень на всіх рівнях управління. Врахування інноваційних та інвестиційних аспектів

розвитку є необхідною умовою для підвищення конкурентоспроможності національної економіки в умовах глобалізації та технологічних змін.

Список використаних джерел:

1. Dąbrowska A. Innovations in services and consumers' competences. *Herald of the Dnepropetrovsk university. Series: Management of innovations*. 2014. Vol. 3. С. 3-10.
2. Global Innovation Index 2015 [Electronic resource]. - Access mode: <https://www.globalinnovationindex.org/content/page/GII-Home>. - Title from the screen.
3. Schumpeter, J.A. (1934/2008), *The Theory of Economic Development*. New Brunswick: Transaction Publishers.

УДК 334

АНАЛІЗ СТАНУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

Владислав Островський ,
аспірант,

Київський національний університет будівництва і архітектури, м. Київ

Державно-приватне партнерство (ДПП) – це система взаємовідносин між державою та приватним партнерами, під час реалізації яких об'єднуються ресурси обох сторін з відповідним розподілом відповідальності, ризиків та винагород (відшкодувань) між ними, для організації взаємовигідної співпраці на довгостроковій основі у створенні, відновленні, модернізації або реконструкції нових та/або наявних об'єктів, що потребують залучення інвестицій, та у користуванні (експлуатації) такими об'єктами.

В Україні основним нормативно правовими актами, що регулює ДПП, є Закон України «Про державно-приватне партнерство» № 2404-VI від 01.07.2010 року. Відповідно до нього, державно-приватне партнерство – співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів, що здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самоврядування, Національною академією наук України, національних галузевих академій наук (державних партнерів) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій (приватних партнерів), що здійснюється на основі договору та відповідає ознакам державно-приватного партнерства [1].

Державно-приватне партнерство в Україні, згідно законодавства, може здійснюватися у формі концесії, управління майном, спільної діяльності та інші. Згідно Закону України «Про концесію» № 155-IX від 03.10.2019 року, концесія – форма здійснення державно-приватного партнерства, що передбачає надання концесієдавцем концесіонеру права на створення та/або будівництво (нове будівництво, реконструкцію, реставрацію, капітальний ремонт та